

Barcelona 13 de Juny de 1924

L'Esquella de la Torratxa

Any XLVII Número 2362 15 cèntims - Atrassats, 30

L'AVI I ELS NÉTS

—Escolteu, petits, que l'avi us contarà la història • • •
• • • d'uns quants anys enrera, • • • • •

FESTES de Maig-Juny 1924

Dissabte dia 21 a les 10 de la nit

Gran revetlla artística regional

EN LES PLACES DE LES COLUMNES DEL
PARC DE MONTJUICH

Originals instal·lacions de caràcter típic regional
Esplèndida manifestació coreogràfica
Balls - Audicions musicals
Grans il·luminacions

BICICLETES
Motos
Accesoris i Sports
SANROMA
Balmes, 62 - Telèfon 1445 A - BARCELONA

ANTONI LÓPEZ IMPRESSOR

TREBALLS COMERCIALS DE TOTA CLASSE
EDICIONS ESPECIALS DE GRAN LUXE, ETC.

Olm, 8, Interior

BARCELONA

LA NOVEL·LA ESTRANGERA

PUBLICACIÓ QUINZENAL

ES VEN PER TOT ARREU

Preu:

50 cts.

SU PESO aumentará rápidamente tomando

Arrenolecitina

Reconstituyente granulado

Vigoriza, da vida y bienestar

Venta en centros de específicos y farmacias

DEPOSITO: Conde del Asalto n.º 68, Farmacia

ANTONI LOPEZ

— IMPRESSOR —

Treballs comercials de totes
classes : Revistes : Catàlegs
Edicions especials de luxe
Talonaris : Factures, etc., etc.

Olm, 8 : Telèfon 4115

BARCELONA

Humorisme reial

Lo que més ha estranyat a la nostra gent ha estat el cap blanc i el bigoti blanc del rei d'Itàlia. La bona gent no concebeix un rei sinó és amb cabell negre, i si per cas el té blanc, ha d'ésser un vell rei i amb barbes, moltes barbes. Mentre el Kaiser va exhibir-se amb el bigoti negre, encara que fos tenyit, sempre fou el Kaiser, el senyor de la guerra. Quan després, a l'exili, va aparèixer amb una barbata, ningú el va reconèixer com a Kaiser.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Oh, minyona... minyoneta

Oh, minyona... minyoneta
que tot just t'estàs formant
jo et contemplo adormideta
com somnies un galan.

Juguets, nines, poca cosa,
tu ja et creus doneta gran,
una idea ja et captiva
eixa idea és un galan.

I dintre ta ermosa testa
gentils somnis vas forjant,
entre tots un se'n destaca
aquest somni és un galan.

Adés ta cara rosada
un somris vègí un instant
fou la visió cobejada
del que ha d'ésser ton galan?

LLUÍS BOTA I VILLÀ

El canvi d'hora

(Del natural)

Et prego, lector amic, de situar-te a l'interior d'un taller de confeccions. Al vol d'un llarg cosidor, damunt del qual s'hi veu una gran escampadissa de betes-i-fils, cintes, estisores, botons i «cierre-polloses», hi seu tot un eixam de gentils modistes, piteres i bellugadisses, les quals, tot posant fil a l'agulla o estirant-la amb *garbo*, es miren de reull i riuen per sota el nas, tot escoltant el diàleg entaulat entre les dues maquinistes, que són la jove i senyuda mestressa i la fadrina major, solterona que ratlla als quaranta, que és lletja com un pecat i que, per més senyes, mira contra el govern. És una nota de tardor dintre d'aquell jardí florit de primavera.

En entrar, és aquesta darrera la que té la paraula i s'expressa així, amb aire d'indignació, vermella com un pebrot i tota enfutismada:

—Vaja, no digueu que no sigui una poca solta això del canvi de l'hora. Lo que és a mi maleïda la gràcia que m'ha fet. Per això anem tan bé a Espanya. Més valdria que es cuidessin d'altres coses que no pas de portar l'enrenou a les cases que viuen en pau i tranquil·litat i porten les coses en regla.

—Però dona respòn la mestressa, tractant de fer-li entendre la raó—que no veus que això no té res de particular i que tot es redueix a avançar una hora el rellotge i que si ho fem així és només que per aprofitar més hores de claror.

—Ah, sí, més hores de claror? doncs, miri, ja li dic des d'ara que quan toquin les set, encara que faci sol, jo plegaré igualment que abans, ja que defensa el canvi d'hora. Vostè mateixa serà la primera en tocar-ne les conseqüències.

—A mi no em perjudicarà per res perquè treballareu les mateixes hores acostumades.

—No senyora, no, perquè quan toquin les set només seran les sis i serà una hora que vostè perdrà.

La mestressa, disposada a no sentir més beneïdes i convençuda, per altra part, de que és inútil xiular si l'ase no vol beure, deixà sense resposta a la seva subordinada, però observant aquesta que les demés companyes se la rifaven, exclamà furiosa, com desbridant els cavalls de l'Apocalipsis:

—Sí, podeu ben riure, beneïtes del cabàs. Veïam si no és veritat el que dic, que el canvi d'hora portà enrenou a les cases d'ordre. A casa mateix, sense anar tan lluny, el pare, que a les cinc del matí ha de tenir munyits cinquanta litres de llet, ara cada dia s'haurà de llevar una hora més aviat per a poder-los entregar a la mateixa hora d'abans, i la mare, per a poder tenir el dinar a les dotze, haurà de matinar una hora també. Ademés, el cos se'n ressentirà perquè entre una hora menys que tindrem cada dia per a dormir i una hora més tard que ens anirem al llit perquè es farà focs més tard, seran dues hores menys que descansarem, i l'estómac mateix, sortint de les hores acostumades, per força s'ha de posar malalt...

Una riallada general, llarga estona continguda, esclatà per fi entre el jovençà auditori, essent inútils tots els esforços de la mestressa per a contenir aque-

ADAGI EN ACCIÓ

«A boca tancada no hi entren mosques.»

lla passió de riure, més que més quan ella mateixa s'havia de mossegar els llavis per a no esclafir la rialla i pendre part en aquell concert de clets, clets que brollaven espontanis i sorollosos, fent témer una inundació...

La fadrina, indignada, després de murmurar en veu baixa un adjectiu sols aplicable al ram de zoolo-

gia, apretà el pedal de la màquina, que rodà brun senta sota la influència nerviosa d'aquella solterona tallada amb patró antic i neta legítima del vuitcentista senyor Esteve.

De totes maneres cal reconèixer que ha de ésser dolorós per a una fadrina que ha vist volar la joventut sense que li sortís un pretendent que anés a l'hora,

el que el canvi d'hora la privi d'anar a l'hora, ja que tots sabem que una dona que vagi a l'hora, per anys que tingui i per més que miri contra el govern . . . pot aspirar a un vidu que marxi a l'hora, com el propi rellotge de l'Acadèmia de Ciències.

A. TORBALA

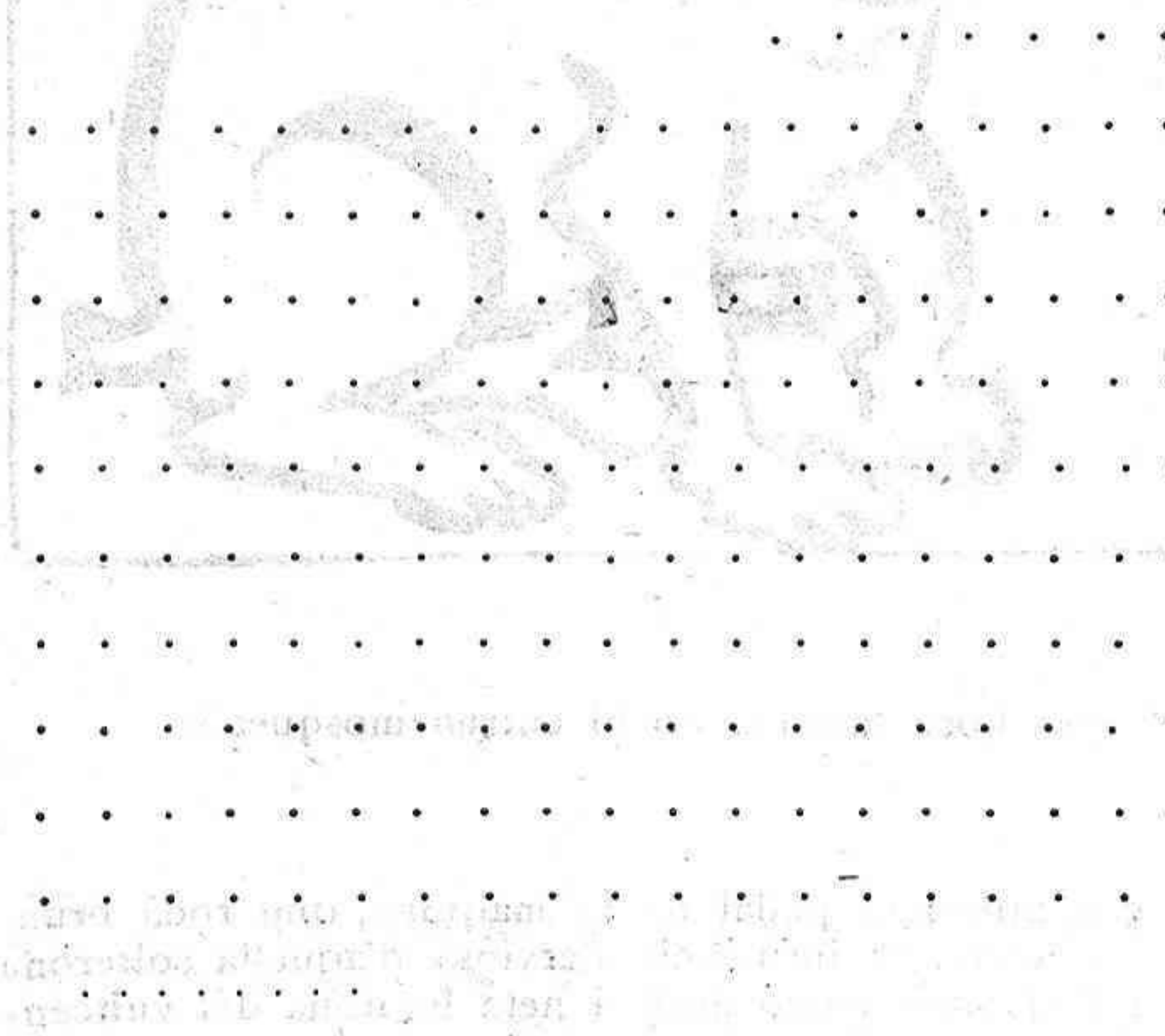
De la mala organització d'homenatges

Acabem de llegir que un dia d'aquests es tracta de celebrar un homenatge al senyor Miquel Primo de Rivera i Orbaneja. Nosaltres—i no se'n estranyin—ho trobem molt posat en raó i ens en alegrem molt, ja que ell, el senyor Miquel Primo de Rivera i Orbaneja és, des del 13 del passat Setembre—segons la proclama o prospecte de l'homenatge—el salvador d'Espanya.

No donem compte aquí de en què consistirà aquest homenatge perquè, desgraciadament, no recordem els números de que es compona. Però sí podem dir, perquè d'això ja ens en recordem, que serà molt lluit.

Tan sols un número no ens plau, i que se'ns perdoni demostrar el nostre disgust . . . és aquell de que durant uns minuts es guardarà un absolut i complet silenci a tota Espanya en honor al senyor Miquel Primo de Rivera i Orbaneja.

Això, la veritat, no ens sembla bé. Mai hem cregut el silenci un element d'alegria, sinó tot el contrari.

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

UN HOME DESGRACIAT

—Sóc el més desgraciat dels homes! Encara no l'he vist ni una vegada solo!

LES AFICIONS

—Vostè sempre aficionat a l'aigua!
—No veu que sóc taverner?

UN PETÓ

Des de casa nostra,
quan la tarda mor;
mentre cau el dia
canviant els colors
i la llum s'esblaima
i es fa el món més dolç,
i entre espasmes aeris
va a la posta el sol,
vora la finestra
d'un quartet bufó
devenim feliços,
curullats d'amor,
i apar que s'abranti
allà a l'horitzó
foguerada immensa
que llepa els turons.

Allavors, estàtics,
contemplem ambdós
l'acció lujuriosa
de l'aire i del sol

que eròtics s'abracen,
s'abraonen folls
com apocalíptiques
ferestes visions,
i sentim alhora,
tant ella com jo,
un calfred que ens furga
entre carn i os,
que imprimeix als cossos
un lleu tremolor...
en tant que s'amaga,
allà a l'horitzó,
lo sol que don vida,
el sol que és tot foc.

Quan la taca llisa
d'aquell sol tan roig
tomba les carenes
dels veïns turons
i sos raigs no envia
al xic finestró

des d'on lo segueixen
dos malalts d'amor;
quan la taca roja
d'aquell astre ermós
suaument es difuma
com nota que es fon
i nostres siluetes
no allarga al trespol,
allavors es topen
uns esguards de foc,
s'estrenyen dos cossos
en espasme foll,
i per l'espai lliure,
pel xic finestró,
vola una besada
filla de l'amor,
que la llum s'emporta
enllà dels turons,
vers l'espai on sura
l'ànima del món.

JOSEP ALEMANY i BORRÁS

:: GLOSSARI ::

LA CUCA FESTIVA

Això de la cuca festiva sembla el títol d'un setmanari agrícola o d'un vodevil alegre, alegre com ha d'ésser un vodevil que s'estimi. Però, no, senyors, no és res d'això! Es tracta d'una altra cuca, d'aquella que ha servit al refraner popular per a fer un rodolí magníficament expressiu i d'una gran força poètica:

«A l'estiu
tota cuca viu.»

Doncs si v'iu, i ho fa saber, és que se'n alegra, és que n'està orgullosa de viure, és que considera el viure una cosa festiva. Pobre cuca, i que en va d'equivocada! Si fos periodista de segur que no se'n alegraria tant!

Sembla, doncs, que ara, en aquests moments inicials de l'estiu, l'actualitat és la cuca festiva. Més aquest any que cap altre, ja que aquest any viu amb més intensitat que els demés. Que per què? Però, sants cristians, que no tenen ulls a la cara i orelles, aquesta mena de nances que serveixen per a arrencar-nos aquesta olla que tots portem sobre les espatlles i que alguns fan servir i altres tenen rovellada?

Que no s'han enterat que aquest any la vida de la cuca té més importància que mai?

Encara no hi toquen? Sí, home, les festes de maig i juny! Vostès sempre baden! Miri'n que, quan ho intentin, ja no hi seran a temps a treure's aquest vici del badar! Miri'n que ja els hi haurà passat la joventut!

Nosaltres, la veritat, estem contentíssims d'aquestes festes, ja que coincideixen amb l'aparició del famós adagi:

«A l'estiu
tota cuca viu.»

Aquestes festes, doncs, es celebren en homenatge a la cuca festiva. I nosaltres ens en alegrem, ens en enorgullim, perquè aquesta cuca és, com qui no diu res, l'ànima del nostre poble.

L'ànima del nostre poble, sa, tranquil, un xic moteta, que té la suprema ciència de comentar-ho tot, fins lo més odiós, amb una ampla riallada.

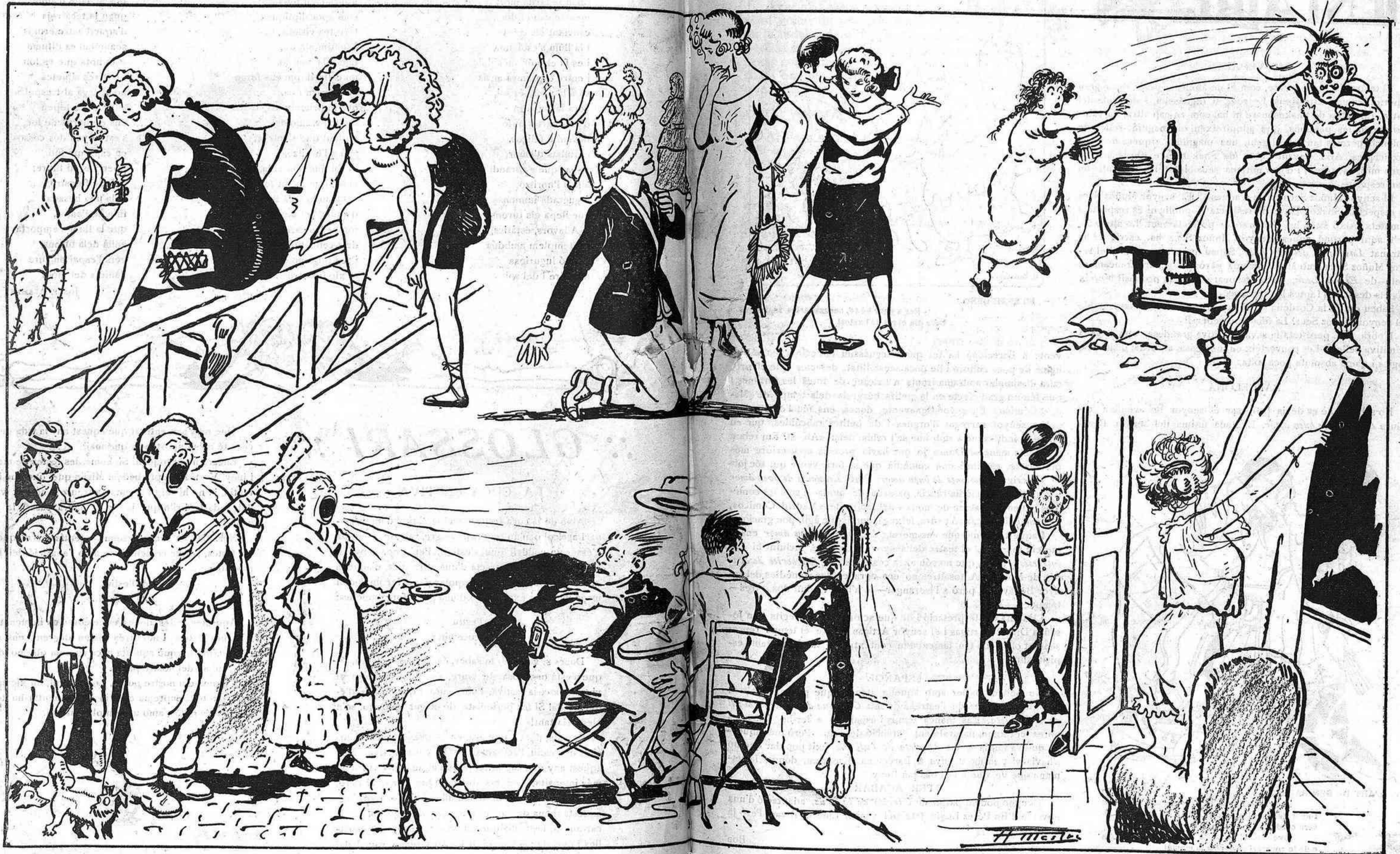
XARAU

Revista

Comèdia

Tragèdia

Sarçuela

"Vaudeville"

NOVEDADES

El teatre de Shakespeare, com el de Molière, però en un grau superior, és un teatre-tipus. Es, com si diguéssim, l'alcaloide del teatre. En l'obra de Shakespeare hi ha, com en cap altra, un valor enorme en les passions, que adquireixen un magnífic relleu de violència permès tan sols al geni, una magnífica riquesa de tipus i conceptes. Així, davant l'obra de Shakespeare, tot escriptor d'una mitjana cultura i d'una mitjana sensibilitat, ha de sentir un gran respecte.

El senyor Muñoz Seca no és d'aquests. El senyor Muñoz Seca no respecta a Shakespeare, ni respecta al públic ni es respecta a si mateix. Això últim ho comprenem perfectament. Lo altre, no. Ve't aquí perquè aquest senyor Muñoz Seca ha escrit i ha estrenat *Las hijas del rey Lear*. Sabeu què s'ha proposat el senyor Muñoz Seca amb això? Fer una paròdia—gènere francament cretí—de *El rei Lear*, de Shakespeare. Aquest propòsit mereix tots els desprecis i totes les repulses.

Sabeu qui és la Cordèlia de Shakespeare en l'obra lamentable del senyor Muñoz Seca? La filla d'un general!

L'obra, així, perd tota la seva primitiva grandesa, tota la seva primitiva bellesa, i es converteix en una cosa absurda, dislocada, il·lògica i d'una absoluta poca solta.

BARCELONA

No sabem què es devia proposar el senyor Benavente a l'escriure *Lecciones de buen amor*. L'estada última del senyor Bena-

L'ART DE BEN PARLAR

—Per vostè, damisel·la, em sóc arborat d'una flama gaiament amorosa que m'ha sobtat la visera cardíaca!

—Jove, faci el favor de parlar amb decència o de lo contrari cridaré a la mamà!

EL SEXE DÉBIL

—Per a anar bé tu, necessaries tastar cada dia el rei de bastos!

vente a Barcelona ha fet que creguéssim endevinar en ell un home de poca cultura i de poca sensibilitat, defectes que ell procura dissimular amb una ironia a l'alcanç de totes les fortunes i que féu un gran efecte en la petita burgesia dels temps de «Madrid Cómico». El senyor Benavente, doncs, ens féu l'efecte d'un pobre senyor carregat d'orgues i de petites rancúnies, que en veure la indiferència amb que se'l rebia, deia: «Ah, sí? Em rebeu d'aquesta manera? Doncs jo, que havia promès no escriure més pel teatre, escriuré una comèdia que us farà veure qui sóc jo!»

I escrigué *Lecciones de buen amor*. Però *Lecciones de buen amor* li resultà una comèdia rànica, passada de moda—i sols les comèdies dolentes passen de moda—del temps de «Madrid Cómico», una comèdia de cartró pedra, feixuga, cursi, poc àgil, poc graciosa.

I aquesta opinió que ens mereix *Lecciones de buen amor* ens la mereix també tot el teatre del senyor Benavente, incluint-hi *Los intereses creados*, que no són altra cosa que *Les fourberies de Scapin*, de Molière. A nosaltres no ens agraden les comèdies del senyor Benavente, però a l'estranger—se n'han traduït dos o tres—tampoc.

Llàstima d'interpretació i de que actors tan distingits com Josefina Díaz de Artigas i el senyor Artigas perdin el temps representant obres de tan lamentable contextura i tan lamentable espiritualitat.

ESPAÑOL

No podem parlar amb aquella atenció que posem nosaltres en aquestes coses de l'estrena de *La Campana de Gràcia* o el fill de la Marieta. Ens manca temps i espai per a fer-ho. Totes les obres mereixen, naturalment, l'atenció del crític. Però més aquesta, que va unida a *La Marieta de l'ull viu*, èxit popular que no s'havia vist en molts anys a Barcelona. Esperem, doncs, la setmana que ve, que no és pas tan lluny.

PER ACABAR

Tampoc podem parlar de *Currito de la Cruz*, adaptació d'una novel·la d'En Pérez Lugín, feta pel senyor Linares Rivas. Però ja en parlarem.

BOB

Proses epigramàtiques

DEL PARC

Avui he anat a donar un volt pel Parc. Es infantívol donar un volt pel Parc, veritat? No cauré pas en la indelicadesa de dir-vos que tinc ànima d'infant, però sí que us diré que els infants em plauen i les seves coses també i, vaja, sense tantes explicacions: basta que us digui ço que he vist al Parc i les idees que m'ha suggerit:

DELS ANIMALS

Al Parc hi ha animals de moltes classes. D'animals n'hi ha per tot arreu i no té res d'estrany que al Parc també n'hi hagi; però aquests animals no són del país, són transportats. Ja en tenim de grossos, quasi compatibles amb els de qualsevulla altre lloc per la seva formidable animalitat, com el bou i altres.

EL LLORO

El primer animal que m'ha cridat l'atenció és el lloro. ; però, un lloro que el destí li ha deparat el fer la vida entre gallines. (amb perdó de la pobra bèstia) Sembla un *torero* o qualsevulga altra cosa estranya poc edificant i més aviat destructora. Es xerraire com ell tot sol, però ningú se l'escolta i això que sembla el professor d'idiomes del Parc.

L'ELEFANT

Es l'animal més gros i com que els animals grossos no ens plauen,

EL COCODRIL

Es un dels animals que corre més i en canvi aquí està parat com si fos esmortuït. Però, no us en feu massa. M'ha fet pensar en certes idees que semblen esporuguides i que no gosen bellugar-se i tenen les dents esmolades i corren bronzents com un cocodril. Avui dorm. Un altre dia el veuré despert.

L'ÓS

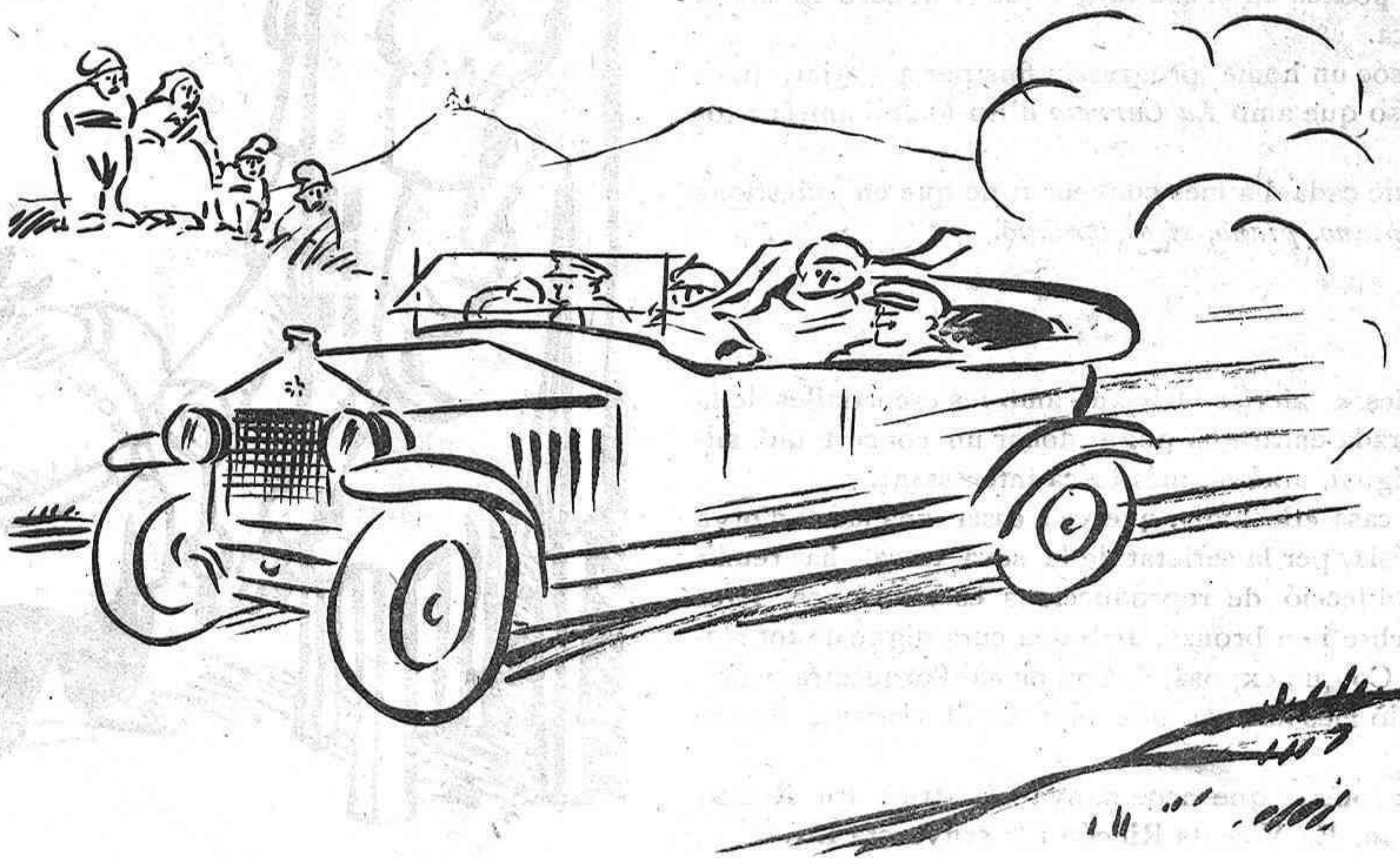
Fa una cara de mussol que sinó perquè veiem que és un ós i perquè hi ha un cartellet que ens ho diu no ho creuríem. Balla d'una manera sosa i s'aixeca com un home i Com que és tan mussol, vull dir tan ós, va fent les seves

ELS LLEONS

Són esquelètics, raquítics, potser tísics i tot, pobres bèsties! Han perdut l'honor de la crinera lluent; els han caigut les ungles, han perdut la majestat del desert i de lleó només en tenen el bram. Bramen amb brugit d'espectació. El qui no els ha sentit mai, pensa: Què passarà? i res; pobres lleons raquítics, esquelètics potser tísics. Bramen de ràbia, s'esveren furibunds i no passa res. Ni tan sols espanten les criatures.

LES MONES

Un dels espectacles més bonics és el de les mones

ELS PAGESOS INDIGNATS

—Aquests autos tot ho atropellen!

autèntiques. Hi ha certes mones que no tenen res d'atractiu i fins resulten repugnants. Però aquestes del Parc són intel·lectuals, són mones refinades en el gest, en el mirar i àdhuc en la figura. Semblen homes mones. Per a no ésser menys que els óssos també s'enfilen amunt

SALVADOR PERARNAU

LES ESCORRIALLES

Som a les escorrialles de les Exposicions d'Art. La cosa feia temps que rajava primeta, però ara, amb la sequedat que hi ha, només degota, i encara gràcies.

Els cellers, vull dir els salons d'exposicions, es veuen poc concorreguts, pel motiu de que hi ha poques coses noves. La darrera collita que havem pogut tastar és la d'En J. Mallol a «El Camarín», un xicot que ha millorat qui sap-lo, en poc temps, i que ens presenta una colla de paisatges xirois i clars fets amb molta grapa; es veu ben bé que En Mallol sap el que es pesca.

Devegades, si us mireu d'aprop alguna de les teles exposades, us fa l'efecte d'una troca embolicada; mes reculeu un xic, la torneu a mirar i trobeu que cada cosa s'és posada en el seu lloc, i que el quadro fa molta patxoca.

Jo sóc un home progressiu fins per a viatjar, però confesso que amb *La Carreta* d'En Mallol aniria a tot arreu.

Estic cada dia més convençut de que en qüestions d'art, *piano, piano, si va lontano*.

*
**

A les « Galerías Dalmau » amb les escorrialles de la temporada encara ha pogut donar un concert una mica desigual, això sí, més força interessant.

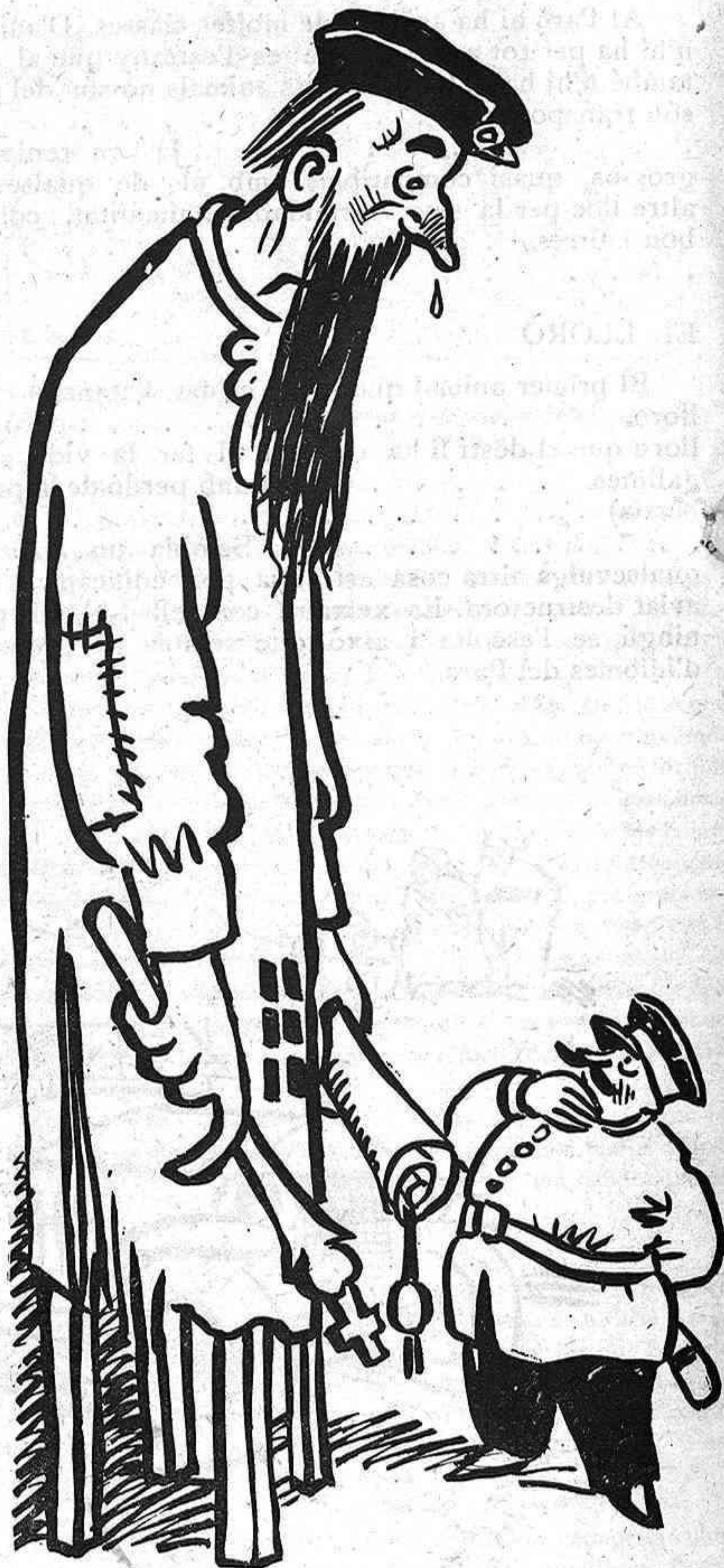
La casa «Bechini», que ve a ésser una mena d'orga d'església, per la serietat de la seva tasca, ha reunit una col·lecció de reproduccions escultòriques, fetes en marbre i en bronze, amb una cura digne de tot respecte. Ço que exposa, és una mena d'orquestra plàstica d'allò més afinada que entreté al visitant, fent-lo fruir.

Els solistes que acompanya són tres: En Robert Hoffman, En Vicents Rincón i la senyoreta Lif.

L'Hoffman és un artista ple, robust, el qual dona de tant en tant unes notes greus a la *wagneriana* que

fan trontollar la sala: *Roques manses* i *Roques gegants*, són dues peces fermes i soleiades.

En Vicents Rincón és un solista jovenet; no fa gaire temps encara anava amb males companyies; ara, però, comença a anar sol per a cercar el seu camí i estic segur que el trobarà: és aquell camí on es poden pintar *Peixos vius* i bodegons com els assenyalats amb els números 26 i 27, i s'hi troben *Gitanes cansades*

REVISANT ELS TRASTOS DEL CORPUS

—Els gegants els veig molt atropellats

de dir la bonaventura, mes, disposades a deixar-se mapar tal com són damunt la tela.

Ço és el que ha fet el jove artista, posant en el seu treball tota l'empenta que porta dintre la pintura reialista.

La senyoreta Lif és una solista ingènua i fineta que ens mostra uns caparronets decoratius tal com ella els ha vist.

Que Santa Llúcia li conservi la vista i la claredat.

*
**

A l'hora de plegar el ram fins a lo tardor, s'és

REVISANT ELS TRASTOS DEL CORPUS

—Les trampes veig que estan de la matelxa manera.

obert la «Casa Malmedé» amb l'exposició organitzada pels joves de la revista *Gran Mundo* d'aquesta ciutat. Heu's aquí unes escorrialles que són totes de marca i deixen bon gust al paladar.

C. ARBÓ

Notes del natural

Són les deu del vespre. Ha plogut força. Els núvols s'estiren i s'arroncen, deixant veure de quan en quan la somrient Lluna. La guaito; ella em mira... i s'amaga amb recança.

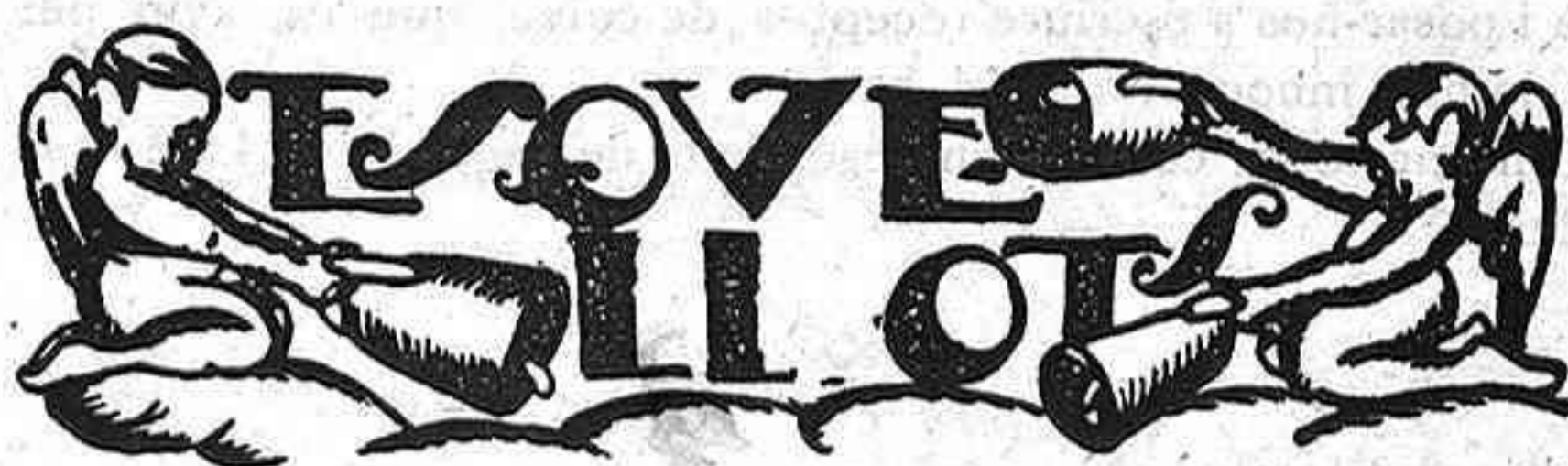
A la Rambla de Canaletes hi han sots plens d'aigua. Els environa un futral de turons, el quals, a cada trepitjada dels passants, van reduïnt-se i transformant-se en pastetes. Gairebé tocant el quiosc de begudes, quelques joves, formant un sol grup, parlen de futbol. Un gos se'ls mira. Tres automòbils bixen l'esmentada Rambla, porten gent i una velocitat de trenta quilòmetres per hora. Les boires que es gronxen dalt de l'atmosfera deixen caure un curt ruixat, i una senyora que no porta paraigua, apreta el pas vers la plaça més gran i més maltractada de la Ciutat Comtal: la Plaça de Catalunya. Pobra senyora!... Ja la planyem!

Els tramvies van plens. A l'imperial d'un d'ells que fuig pel carrer de l'elai, una colla de... cantants fan un escandall de cà l'Àmp!e. Visca l'alegria, jovent!... Però no hi ha dret a despertar la mainada... ni a les matins res orenetes.

—*El Noticiero!*... *Primera i segona a Barcelona!*... *El Mundo Deportivo!*... — criden dones i bailets.

Davant del catè «La Luna» torno a veure la Lluna. Per la Ronda de la Universitat passen dos automòbils pudents, corrent a una velocitat de quaranta a quaranta cinc quilòmetres per hora; i al carrer de les Corts Catalanes, un altre auto furient com coet encès—fa caure a un vell. Com que ja no plou, el xòfer li envia un xàfec d'insults.

M. G. MIR

A tothom li arriba l'hora i als xais també els hi ha arribat. Quina desfeta el dilluns passat! Els afores de Barcelona semblaven Waterloo, un Waterloo del xais, s'entén.

DISTRACCIÓ

—Té, porto gos, sarríó, escopeta... i m'he deixat els cartutxos a casa.

Tothom s'ha acomiadat, amb llàgrimes als ulls, del bè.
Del bè negre amb potes rosses.

Un il·lustre cuiner ha posat a la venda un llibre interessant de debò.

Se'n diu *La teca*.

Ja és prou, ja, que ara que gairebé no podem menjar vingui el senyor Doménech a donar-nos receptes de cuina!

Ara els taxis de lloguer valdran trenta cèntims quilòmetre.

Tots els barcelonins podrem tenir auto.

I qui no pugui fer-se amb un auto taxi que s'accontenti amb un auto judicial.

De què escriurem que la censura no hi tingui que veure?

Serà cosa de pensar en fer la competència a l'autor de *La teca* i posar-nos a escriure receptes de cuina, que és, avui per avui, lo més innocent que hi ha.

Omitint de dir com es fan l'escudella de pagès i les faves a la catalana.

Parlem del temps?

Parlem-ne. Aquesta calor apreta una mica massa.

I per absurda paradoxa, apreta més als que estan a l'ombra.

Que n'estan de bè les dones a la primavera! Van per aquets carrers que n'hi ha per a llogar-hi cadires.

Però no en parlem massa, que potser també és pecaminós.

A un col·legi de primera ensenyança:

—Vostè sap multiplicar?

—Sí, senyor.

—Veiam, fagi aquesta operació: multipliqui 210 per 500. Quin resultat li dóna?

L'alumne, tot preocupat:

—Ja veurem, ja veurem!

Respostes pagades

Martí: Els ninots no ens acaben de fer el pes. Però com sembla que vostè pot fer quelcom millor, no s'hi amoïni i vagi fent. — Ll. R. C.: Es llarg i poc interessant. Això de les pilotes s'ha de tractar amb més lleugeresa — Fidel G.: Els seus versos ens han agradat. Aniran. — A. P. G.: No estan bé del tot. Els sonets tenen catorze versos, aquí i a tot arreu. Amb estrambot quinze, però en aquest cas no es fa com ho ha fet vostè. Un altre dia potser ho encertarà. — C. V.: El seu dibuix és dolent i no té cap intenció. Més que un dibuix a la ploma, pot dir-se que és un pastell. — S. P.: Els seus versos aniran. Ja sap que tot lo de vostè ens frapa, perquè ho fa molt bé. — Manuel M.: Per què no es dedica a fer gàbies per a grills? Es més entretingut que escriure, i per a vostè molt més productiu. — X. Y. Z.: No val a fer-hi broma amb les coses de menjar. — M. G. M.: La seva «Marina» és més cursi que les maduixes amb natilla. — P. de Cristal: Tenen molt bona fe patriòtica però una ortografia molt dolenta. El remetem a les Normes de l'Institut i a un bon tractat de Retòria i Poètica. — J. T. T.: Ni lo que diu a ell ni lo que diu a ella ens interessa gota. Si es casen, que siguin ben feliços. — Ll. S. V.: A les galtes de cap noia, per maca que sigui, no hi ha mai cap clot. El Clot està camí de Sant Andreu. — P. A.: Es més llarg que un dia sense les seves inicials. Demés, té poc interès. — Viccan: No badi, jove. I parli una mica millor. La darrera paraula del seu escrit fa pudor de tres hores lluny. — M. Z. A.: Que vol anar de drèt al cove? De moment, hi van les seves quartilles. — Ramon S.: Anirà arreglant-ho. — T. P.: Anirà — R. A. M.: No pot ésser. Es massa dolent. — Tiquistiquis: Els seus pensaments estan marcits. Demés, cal que aprengui una ortografia nova. La d'ara ens costaria molt de reformar. — X. X.: Anirà a l'almanac. — P. L.: No s'amoïni, però no podem publicar-li — A. T.: Que es pensa que això és *La Hormiga de Oro*? — P. P.: Miri, aquestes coses es fan, no es diuen. — Samuel: La prosa és dolenta. Els versos són... pitjors. — Andreuet: La qüestió és fer broma. S'ha de fer broma de tant en tant. — M. M. M.: Anirà. — Soca: No sigui soca. La li hem dit que no pot anar més que al cove. — Sisco: Enviï coses més curtes. — P. Q. R.: Al cove. Al cove tot lo seu. — Xavier: No s'hi fiqui amb aquestes coses, home de Déu! Veiam si pendrà mal! — Tunen: Per què no es dedica a criar conills en lloc de fer versos? Potser ho faria millor... — R. J. P.: Amb aquestes inicials no anirà en lloc vostè. Els seus versos ja ho veu també: *R. J. P.* — Sisquet: No s'ho pensi pas que li publiquem aquestes llaunes. Què s'ha cregut? — J. L.: Arreglant-ho una mica ho inquirirem. — R. S. L.: Ho guardem per a l'Almanac. — T. T.: No, no i no. Per dolent. — Jaume: Anirà. — F. A. L.: Va al cove.

Antoni López, editor — Rambla del Mitg, núm. 20
Imprempta LA CAMPANA y L'ESQUELLA, Olm, 8
BARCELONA

Llibreria Espanyola de Antoni López • • Rambla del Mig, 20, Barcelona

TELEFONO A. 4115

OBRA NUEVA DE VILLA-URRUTIA

CORTESANAS ITALIANAS DEL RENACIMIENTO

UN TOMO PESETAS 5

NOVEDAD

EL PRAGMATISMO JURÍDICO

Por **LEON DUGUIT**

Con un estudio preliminar de

QUINTILIANO SALDAÑA

UN TOMO PTAS. 3

LA TECA

Cuina casolana de Catalunya pel celebrat
cuiner Ignaci Doménech

UN VOLUM EN 8.^U

PESETES 3

COLECCION DE LIBROS PICARESCOS

CABALLERO VENTUROSO

Con sus extrañas aventuras y prodigiosos trances
adversos y prósperos

HISTORIA VERDADERA

Verso y prosa, admirable y gustosa, por

Don Juan Valladares de Valdelomar

Clérigo presbítero de la ciudad de Córdoba

2 tomos.

Pesetas 10

Acaba de publicarse

Estatuto Municipal

DECRETO-LEY

DE 8 DE MARZO DE 1924

Edición Góngora

Un tomo 8.º encuadernado en tela: pesetas 7

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no's remet, ademés 30 céntims per a certificat. Als corresponsals se'ls otorguen rebuixes.

EFFECTES DE LA CALOR

Per culpa de la calò
passen coses llastimoses,

terribles i esgarrifoses,
però, vaja, Déu-n'hi-dó!